

Landskap: Småland Upptecknat av: Olle Levander
Härad: Allbo Adress: Trädgårdsgatan 2, Huskvarna
Socken: Slätthög Berättat av Amanda Pettersson
Uppteckningsår: 1930 Född år 1870 i Åboda, Slätthög.

Uppteckningen rör

R E G I S T E R.

Näcken och flickan (visfragment)	3
Häxa.....	5
En mästertytt.....	6
Wirestadvisan.....	7-14
Grötrim.....	15
Romantiska kärleksvisor från slutet av 1800-talet:	
En vacker visa: Du du bor i mitt hjerta...	16
Kors På Idas Grafv.....	19
En visa: Det var så sent om aftonen.....	24
En vacker ny kärleksvisa: När solen tänder	

sina strålar.....	27
Månskenstankar:Så är jag nu äntligen	29
Visperdalen	32
En vacker visa:Jag en visa här vill sjunga	34
en kärleks visa: Jag står i tusen tankar..	38
I skymningstunden jag gick åt lunden.....	40
Ootysta ensamhet	45
Farväl min unga sköna brud.....	46-50

2834

H:7/9:6

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör Näcken och flickan

Dä ä inte bra å stämma möte mä sin fästeman på kvällen eller natta, för då vet en allri va en kan råka ut för. Min mor lärde me e visa om e flecka, som hade gjort dä, men dä va inte henna fästeman som kom te mötet utan dä va necken. Ja' kommer inte ihåg hela visan, men fleckan frågade i alla fall den, som ho trodde va henna fästeman:

Ja, var ska vi bygga,

ja, var ska vi bo,

å var ska vi bjuda våra släktingar te bords,

å när ska vi bröllopet hålla?"

Då svarade han:

Ja, själver får du bygga

Näcken och

flickan.

(Visfragment)

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2834

å själver får du bo,

å själver får du bjuda dina släktingar te bords,

å själver får du bröllopet hålla.

Det är ej ungersvennen, fast jungfrun tycker så,

det är den lilla necken, som uti sjön skågå.

Min boning den haver jag långt under en bro,

dit ingen kan segla å ingen kan ro,

å ingen taga hus sent på kvälle.*

Cia

2834

Dä va en häxa, som hetade Sissan. Ho bodde i Österhult alldeles ve vägen, men så tyckte ho, att körkefolket luktade illa å så tog ho å flöttade ner i skogen ett stycke. Där finns än ett stycke, di kalla Sissa-fållan. En gång va dä nära karlar ute å jagade varg, å då följde di spåret te Sissans stuga. En å dom gick in, å då såg han, att ho lockat in vargarna å hade dom under bordet. Ho kallte dom för sina ullhundar. Men så sa ho, att om han sa dä te nån mänska, så skulle han bli olycklig. Men då gick han ut å sa dä te furorna, som växte utanför, men då hörde hans kamrater dä , å di sköt vargarna.

Häxa.

C. C.

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör En mästerskytt.

En mästerskytt

Här fanns skytta, som kunne locka te se vilt på långt håll. Där va begravning här i gärn för länge sen, å då va dä en skytt, som sa te folket, att de inte behövde skaffa nån stek, för han skulle skjuta en råbock åt dom. Ja-a, dä tackade de för. Å begravningsdan kom, men skytten hade inte skaffat nån stek. När begravningsfolket reste åt körkan, frågade di som skulle laga te maten, va' han hade bocken. "Han ä ända oppe i Dunkahalla ve Jönköping, men han kommer snart," sa skytten. När dä sen va gå-
et e stunn, gick han ut mä bössan å kom snart igen mä en skjuten råbock. Men klöva va alldeles oppslitna på en.

Landskap: Småland Upptecknat av: Olle Lennander, Folkb.
Härad: Bjuke Adress: Skottjärns, Tälåsa
Socken: Glättbög Berättat av Amanda Pettersson
Uppteckningsår: 1930 Född år 1870 i Åboda, Glättbög

J. G.

Uppteckningen rör

Wirestadvisan

Följande visa, den s.k. Röcklavisan eller Wirestadvisan har avskrivits efter en uppteckning från 1885, som Amanda Pettersson, Åboda, hade i sin ägo.

I Wirestad socken i Kronobergs län,
der hemmanet Röckla beteckna,
der bodde Per och Kerstin, de lefde så väl,
att paradiset på jorden dett' mänd' likna.
I kärlekens famn
så blef hon fruktsam,
och tiden han skred åt förlossningens stund,
och dagen kom, att hon skulle föda.

Men hände sig en afton, när folket sof sött,
och foglarna lyktade att sjunga,
att Kerstin låg ensam på barnsängens bädd
och vakade över det unga.

Så kommo där troll och togo Kerstin bort,
de hade gjort en alebild, den henne liker var,
den lade de i barnsängen neder.

När Per han uppvaknade och Kerstin besäg,
de rosenröda kinder voro bleka.
Han tänkte hon var död uti barnbördans vård
och sade dessa orden sålunda:

"Ack saliga vän!

hur tungt är det för mig,

som icke var vaken och talade med dig,

Skriv endast på denna sida!

den stund du tog avsked från världen.

Per han gick till prästen och sade hon var död,
och låter så för henne det ringa.

Mäster Nilsson han sad': "Jag beklagar din nöd
och säger dig nu mer, om du kan tiga.

Hon är visst inte död,

det är din egen skull

att sedan du var somnad, så kommo der troll

och bytte på en alebild och Kerstin.

Vi måste nu begrava den alebild du har,

den sköna Kerstins kista omsvepa.

Hon bliver väl visen till hela sin kropp,

om du än kunde få henne åter.

Och sen förstörde du

med plikter och med skam
din egendom och heder, det går dig aldrig an,
Hon kan ej i berget länge lefva."

När kistan var nedsatter och prästen kastar jord
han sade uppenbarligt dessa orden:

"För Herren Gud allsmäktig begrafva vi här
en alebild inunder denna jorden!"

Per gick sitt sorgeår
sen fästemo han tog
från Ökunna socken och hem till sin gård
och släktingarne samlas till bröllop.

Om aftonen

Om aftonen, när gästerna sutto till bords,
och musiken sig snart höra låter,
då hördes Kerstins röst utom förstugans dörr:

"Var god, kära Per, tag mig åter!

Gif mig ett strumpeband

utaf din milda hand,

så blifver jag fri ifrån trollens hårda band;

ej äktenskap jag mer af dig begärar."

Hon bad om den hjälpen tre gånger å rad,

se'n hade hon ej magt att mer säga.

Per han steg upp från bruden och öfver sitt bord,

Men folket tog då fatt i hans kläder:

"Ack, hör du gode Per,

du ser väl det är natt,

och trollen kunna ta'dig mest uppå samma sätt,

som de din förra hustru hafva tagit."

Så höllo de honom en längelig stund,
tills Kerstin var af trollen bortförder,
Han blef så förgrymmad på folket så dumt,
för det han ej fick frälse sin Kerstin.
Bröllopet det blef kort,
hvar reste till sin ort;
och ifrån den dagen, tills döden tog 'en bort,
så blef han melankolisk till sinnes.

(På Kärvingekullen)

----- --ngekulan han ofta henne såg,

(Åtminstone)

----- --ne hvarje julafton:

Med gråtande ögon hon kammar sitt hår,

och barnsängens särk var till klädnad.

Men när han tänkte på

att taga henne hem,

Skriv endast på denna sida!

Engl. Rec. m.

26 76:22

2834

försvann hon så hastig utur hans åsyn,
som skottet från stjernan försvinner.

(Uti Kärleksboken hem) *graf 2676:22.*
Då sju år voro gångna, se'n hon i berget kom,
sad' mäster Nilsson Per i all tysthet:

"Nu är din hustru död och förder till den stad,
hvars portar för trollen äro lykta.

Till salighetens land,
hem till sitt lilla barn,
som knappast en dag uti verlden lefvat har,
och likväl blef det stort uti Guds rike."

För hundra sjutti år se'n skall detta vara händt,
så säger den släkten i Röckla.

Pers barn ha bebott gården, ja led intill led,

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2834

man kan dem ej tillbaka uppräknæ.

De alla lefvat der,

hän till dess farfars far;

Och visan diktad är, då åratalet var

ett tusen åttahundra och fyrsti.

(visan är 1670)

T. h.
2834

Grötrim.

Gröten ä kokter ve spåner å pinnar,

Te nästa år blir Emma kvinna.

Den gröten ä kokter ve fojteve' å knajga,

te nästa år får du vajga.

Fojteve' = tjärved.

Knajga = hårda "knutor" i björkved.

Grötrim.

Landskap: Upptecknat av:

Härad: Adress:

Socken: Berättat av

Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

I min ungdom hade vi mycke roligare än va di
har nu. Då samlades vi en hoper mä ungdom, å så spelades dä fi-
ol å bälgaspel å så sjöng vi vackra visor, å dä lot så befäng-
da rart, så dä va inte vetit. (Följand visor äro avskrifter av
sådana mer eller mindre romantiska kärleksvisor, som sagesman-
nen gömt från sin ungdom och som då voro på modet).

En vacker Wisa.

Du du bor i mitt hjerta

du du bor i min själ

du du lindrar min smärta

jag älskar dig som mig själf.

2834

Du du trogen mig finner
Dig dig lefver jag för
Känn känn hur hjertat det brinner
dig det allenast tillhör.

Och sen som du mig älskar
så så älskar jag dig
och den renaste Kärlek
huser jag endast för dig.

Och om ödet mig tvingar
att jag skulle skiljas från dig
då då skulle jag gerna
tryckas i famnen på dig.

2834

Men om ödet mig tvingar
att jag skulle skiljas från dig
O då på Kärlekens vingar
då flög jag åter till dig.

G,Andersson

den 25 Mars 1892.

Landskap: Upptecknat av:

Härad: Adress:

Socken: Berättat av

Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

Kors På Idas Grafv.

1v. Mossbelupen hydda står vid häklas fot

Höga granar skyddar den mot stormens hot

Men därinne

sorgsna minne

Lifvets storm, en ros bröts af

Än på strand vi finna kors på Idas grafv.

2v. Alfred skön som våren drog till fjärran land

Blek mäd spridda håren Ida grät på strand

Gå att strida

Glöm ej Ida

Hennes kärlek, hennes tro

Sorgligt skall hon bida återkomstens ro.

3v. Året slöt sin bana tvenne gånger om
saknad blef en vana, ingen Alfred kom

Van att lida

Stackars Ida

Dolde smärtan för sin far

Kraft att ensam strida än dess Hjerta Har.

4v. Snart från veka kinden blomman vek sin kos

Så av sirusvinden färgas dödens ros

Tråfullt öga

Mot det Höga

Fåfängt fyllde Hjertats bön

trohet båtar föga, sveket blef dess lön.

Skriv endast på denna sida!

2834

5v. Enda dotterns smärta för den gamles bröst
Ömt hans fadershjerta skyndar att ge tröst
Sörg ej Ida
till din sida
Snart du Alfred återfår
Blott för dig jag vida bort en valfärd går.

6v. Ida gick till stranden lik en enslig hamn
ritade i sanden mången älsklings namn
Morgondimman
Middagstimman
Sukkande hon ännu där
Månens bleka strimma finner hänne där.

7v. Skyhögt vågen svallar öfver hafvets bryn
Åskan rysligt knallar, blixten delar skyn

Skriv endast på denna sida!

2834

Nöd drop höres

Skepp förstöres

Vraken slungas emot strand

och af vågen mången drifves upp på Land.

8v. Af förtvifflan slagen Ida sägs sin far

redan skunt för dagen gubbens öga var

Dödsminuten

är förfluten

Döden redan kallat mig

Alfreds tro är bruten, han har svikit mig.

9v. Nu sin hand han lade i sin dotters hand

Ett Farväl han sade, gick till fridens Land.

Döden svingar

mörka vingar

Skriv endast på denna sida!

Nu ett hemskt, ett smärtans ljud
Samma ängel bringar Idas själ till Gud.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2834

10v. Mossbelupen Hydda står vid Häcklas fot
Höga granar skyddar den mot stormens hot
Men därinne
sorgsna minne
Lifvets storm, en ros bröts af
Än på strand vi finna Kors på Idas Grafv.

Carl Ekholm.

ACC. NR. 2834

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Upptecknat av:

Härad: Adress:

Socken: Berättat av

Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

En visa.

Det var så sent om aftonen

jag skulle gå till min vän

jag skulle gå till min lilla vän

tjofadra min lilla vän

Så sent om aftonen

Och när jag ändtligt hunnit fram

fans dörren tillstängd var,

si då knapplar jag med fingrar fem

tjofadra med fingrar fem

låt upp min lilla vän.

Och dörren öppnades, jag steg in
och sängen bäddad var.

Kom in skall du få vila dig
tjofadra få vila dig
och sofva sött hos mig.

Jag är ej trött af arbete
ej heller vilar mig
när andra går att vila sig
tjofadra att vila sig
så går jag blott till dig.

Som foglarna i lundarna
de para sig par om par
så skall du och jag lilla vän
tjofadra min lilla vän

Skriv endast på denna sida!

uppå vår bröllopsdag.

LUNDA UNIVERSITETIS
FOLKMINNESARKIV

2834

Men när du en gång gifter dig

så glöm då aldrig mig

Ty jag skall aldrig glömma dig

tjofadra förglömma dig

nej aldrig glömma dig.

Om någon önskar veta vill

vem visan digtat har

så är det jo Sven Andersson

tjofadra Sven Andersson

som ifrån ~~(Lyås)~~ Småland var.

Förlåt för illa skrivit.

Landskap: Upptecknat av:

Härad: Adress:

Socken: Berättat av

Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

En vacker ny kärleksvisa.

1. När solen tänder sina strålar
med ömhet tänker uppå dig
när morgonrodnads glans sig målar
då är min tanke blott hos dig,
då är min tanke blott hos dig.

2. Jag kan ej skeljas från din sida
mett jerta svarar dertill nej.
all annan smärta kan jag lida
men överje dig kan jag ej
men överje dig kan jag ej.

2834

3. Du är den förste som jag har älskat
du var den förste som jag tillbad
för din skoll är mett jerta fängslat
din bild uti mett bröst jag bär
din bild uti mett bröst jag bär.

4. Nu reser jag ått framman länder
adjö farväl min lella vän
för räkk mig ej den falska handen
den trogena har du fått af mig,
den trogena har du fått af mig.

5. När lifvett mig ej mer behagar
då vill jag skeljas ifrån dig
då vill jag sluta mina dagar
och resa bort ått frammand land
och resa bort ått frammand land.

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

Mänskenstankar.

1. Så är jag nu äntligen kommen på balen
Ach se vilken grannlåt som skimrar i salen
Och se vilka blickar mig mötas mäd hån
för då jag är bonde och skuffas i vrån.
2. Här står ja god herrar och damer tillika
och skall på er ära er litet bekika
ty just astronom ä ja skapader till
Och jerna bestämmelsen följa ja vill.
1. När solen har slocknat och kvällen sig sänker
och månen så vackert på himmelen blänker

Skriv endast på denna sida!

och stjernorna tändas på fästet dät blå
just då mina tankar till dig börjar gå.

2. Just då mina tankar till dig börjar fara
så lätta på moln uppå himlen dän klara
så tyst och så judlöst som fjärilens dans
bland blomklädda buskar i kvällsolens dans.

3. Min själ han då skådar dän bilden så kära
då tycker jag alltid du är mig så nära
och synes så väl uti månskenets glans.
Du tröstar mitt Hjerta där saknaden fanns.

4. Sen tänker jag tyst uppå tiden som farit
på dig som nog alltid mig kär hafver varit
På dig som jag älskat sen först jag dig såg
af fullaste Hjerta och hela min häg.

5. Jag liknar din kärlek vid månen som skiner

som strålar intill mig bak fällda gardiner,

som svinner i moln uti midnattens stund

och aldrig mer blänker på himmelens rund.

2834

6. Så tänker jag ensam i nattstundens timmar

och skådar långt bortom en sjerna som glimmar.

Den sjerna hon lyser nog också för mig

en Helsning hon hafver med sig hem till dig.

7. Men kanske du ropar så dröm då allena

om kärleken varma, den klara och rena

ja dröm om vår lycka jag säger godnatt

jag glömmer dig aldrig min dyraste skatt.

Carl Ekholm.

Landskap: Upptecknat av:

Härad: Adress:

Socken: Berättat av

Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör Visperdalen.

Visperdalen

Det hviskar i den stilla dalen, hvem hviskar där?

Det är ett ^{slag} af näktergalen, det bäcken är.

Nej bäcken stannat, tyst fogeln är

det är väl annat som hviskar där.

En jungfru satt med krans i håret vid visperbäck

som engeln mild, som ros om våren så frisk och täck.

Hon hviskar trogen: Min natt var lång

så hemsk är skogen, kom hem en gång.

Det suckar i den stilla dalen, hvem suckar där?

Det är väl dufvans suck i alen, det floden är.

Ej dufvan lilla plär sucka så

och ren är stilla, vem suckar då?

En yngling inom fängselmuren i mörker satt,
Han suckade och kring naturen ljud suckan matt.

Jag kommer Klara, men när vet Gud

Låt kedjan svara, hon är min brud.

Den fångne yngling dog i bojan på Falkenberg
och vispermöden i dunkla kojan hon dog av sorg.

När svanen landar på blammigt skär

De trogna andar än mötas där.

Då solens första strålar glimma på klippans rand,
och tysta silfverfiskar simma vid stenig strand,

En hvar som fiskar än höra kan

att när hon hviska, så suckar han.

2834

Landskap: Upptecknat av:

Härad: Adress:

Socken: Berättat av

Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

En vacker visa.

Jag en visa här vill sjunga
har ni lust att höra på
fast Jag har en olärd tunga
sjunger jag ibland ändå
Hej fadra.

Nu bör jag väl inte ängslas
ty jag har en vän så huld
och han har mett hjerta fängslat
men det var min egen skuld
Hjertat fick hon i en hast
Handen gifver jag härnast. Hej fadera.

Skriv endast på denna sida!

Gods och guld och rikedommar
har jag ej att löfva bort
men så mycke som der felar
jer jag mer af annan sort
det är kärlek som är ren
både nu och alltid sen.

Rikedommar ofta göra
sorgsna hjertan tror jag vist
stundom kan man det få höra
fastän det skall hållas tyst
att de tvingas ge sin hand
åt den de ej älska kan.
Hej fadera.

Jag ej nånsin vill begära
rikedom till öfverflöd
blott mig Herren vill beskära
att jag icke lider nöd
nog av hälsan, dagligt bröd
och en vän i lif och död
Hej fadera.

Då kan jag så lycklig vara
och vill inte önska mer
än att uti famnen vara
hos den vän som mot mig ler
mild och härligt tjusande
och att jag dig snart får se
Hej fadralla.

Men kanske jag alldrig mera

har den glädjen ser min vän

och då kan jag ej begära

att få nånsin äga den

som jag drömt i många år

aldra mest i denna vår

Hej fadra.

Tack venonu jag drömmer vaken

allti om min hulda vän

men hvad kan väl vara saken

om jag icke älskar den

som förtjust mig med sin sång

mig begärt till brud en gång

Hej fadra.

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

en kärleks visa

- 1) Jag står i tusen tankar jag ser den vän jag ej kan få
vart jag i värden vankar jag dig städs sörja må den sorg
som jag i hjertat bär till dig min vän så tjär det väller
falska menisker som dertill orsak är ty hade jag alldrig
skådat dett ansikt och dina ögon blå så hade du aldrig ko-
mit så djupt uti mitt sin då hade jag varit lycklig och fri
från sorg och qual den dagen randas aldrig som gör mitt hjer-
ta glatt jag skådar dig min lilja i ödemark så däglig jag
sörjer mig till döden om jag ej djg kan få och döden skul-
le träffa mig si då är skulden din tror aldrig här i verden
du går utur mitt sin min fader han sjelf säger jag är af

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

altför ringa stånd och jag är alt för fatig och äger ingenting
men den kan vara lika god en fatig som en rik att gifta sig för
penningar är stort bedrägeri ty heldre vill jag vandra den långa
väg med stort besvär en komma uti sällskap der falska gossar är
då går jag mig åt ödemark och der mitt tal uppslår för varje ond
(ord) jag talar af skogen svar jag får nu slutar jag att skriva
till dig min lilla vän så god nu är jag öfvergiven af den jag
hället kär min hand är tröt min hals är hes min vän har jag bort-
glömt men beder jag till Herren så hjälper han mig vist.

2824

Landskap: Upptecknat av:

Härad: Adress:

Socken: Berättat av

Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

1. I skymningsstunden,

jag gick åt lunden

för att jag skulle träffa lilla vännen.::

Det var så jufligt

uti naturen

och vinden viskade förtjusande.

2. Tyst foglar alla

hvar var det jag hörde

som långt derborta iblan träd sig rörde.::

var det ej vännen

som sakta smyger

2834

på grönklädd matta af blommor strödd.

3. Stäm upp musiken

låt tonen ljuda

sitt vid min sida, jag vill dig bjuda:::

Hvem har dig sinkat

min hulda flicka

och hvarför kommer du så sent i kväll.

4. Min hulda gosse

jag dig vill svara

Jag mina steg ej har velat spara:::

det kan du se

då jag ändtligt kommer

förlåt min älskade jag kommer sent.

2834

5. Min far och moder

de mig strängt bevaka
de säga: Tag dina ord tillbaka::
du får ej gifva
din hand och hjerta
åt en så fattig gosse som han är.

6. De säga: Dotter

vill du icke lyda
så får du genast uppå dörren smyga::
du får ej ärfva
bland dina syskon
om du ej lyder föräldrars råd.

7. Till svar på läxan

Skriv endast på denna sida!

2834

jag dem vill säga
om allt på jorden jag ej får äga::
i himlen hafver jag
en riker fader
som icke handlar efter menskors sätt.

8. Min hulda fader

jag er vill svara
min lilla ven kan jag ej övfergifva::
fast han är fattig
är han uppriktig
och ärlig fattigdom bör ej försmås.

9. Tack hulda att du

ej förskjuter
den som sig till ditt hjerta sluter::

Skriv endast på denna sida!

fast rikedomar

2834

jag icke äger

så är jag nöjd blott jag äger dig.

10. Adjö min fader

adjö min moder

adjö min syster och min lille broder,:

nu reser jag till

den lille vännen

som jag har älskat ifrån barndomen.

Förhult i Juli 1897

C.A Nilsson.

2897

O tysta ensamhet
var skall jag något nöje finna
Den sorg som ingen vet
skall mina dag förrinna
en börda tung som sten
mig möter vart jag går
bland tusen fins blott en
som kärlek rätt förstår.

Landskap: Upptecknat av:

Härad: Adress:

Socken: Berättat av

Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

1. Farväl min unga sköna brud,

jag måste bort från dig.

Och när vi träffas vet blott Gud

igen på lifvets stig.

Hör! redan avskedstimman slår.

O! torka bort ditt ögas tår.

2. Nej! låt den stråla än en stund

mot mig i ögats frans

der ler på trohets azurgrund

en evig kärleks glans

I höstlik natt, i stormens strid

blir der min andes ljus och frid.

Skriv endast på denna sida!

2834

3. Säg minns du än den mörka lund

der frid och skugga bor

der vi en stjernströdd aftonstund

varandra svuro tro?

Och kyssen brann uppå din munn

som insegel på vårt förbund.

4. Ack, gles och gul är linden nu

och stormen hviner höst

dock, hopp och minne skapa ju

ny vår i våra bröst

Vi skiljas, men med tro och hopp

mot samma himmel se vi opp.

5. En kyss ifrån din rosenmun,

du hulda gif mig den

och luta dig som förr en stund

Skriv endast på denna sida!

2834

8. Men rostar ringen på din hand
din kärlek och din tro
då res ett kors vid hafvets strand
der storm och bränning bo
då först som död du sörje mig
död för min hembyggd och för dig.
9. Hvi blir du blek? Jag vet, farväl
det kan ej blifva så
med varma stråla, ejer din sjel
ur trogna ögon blå.
Du himlens dröm, du lifvets natt
du själens fröjd, du lifvets skatt.
10. Ännu en kyss, en enda blott
och sen vi skiljas ått.

2834

emot mett hjerta än

sen får jag drömma blott om dig

der ute.uppå stormens stig.

6. När,flicka, på din fönsterkarm

en svala sätter sig

och sjunger,flämtande och varm

sitt qvitter glad för dig

tro att jag då har sändt dig den,

tro att den kom ifrån din vän.

7. Gråt ej,om i det vida hav

en enslig bädd jag får

Du kan ej pryda der min graf

med blommer och en tår.

Du minns ju stundom mig ändå

och längtar till mig i det blå.

Ännu en blick, det känns så godt
så himmelskt i min själ.

2834

Min ros är du, en vind jag är,
och nu farväl, du är mig kär.

Skrifvit den 3 Januari 1901.